

Чекајући Кристинине слике

Прича коју желимо да испричамо је прича о Кристини, девојчици рођеној '99, те страшне године за Балкан. Да бисмо је добро испричали морамо да почнемо од њених родитеља, Зорана и Станке.

Почетком деведесетих Станка и Зоран живе на Косову, у јужној Србији, у месту Лепосавић. Млади су, заљубљују се и ступају у брак.

Године 1994. рађа се њихово прво дете, Станко. Наступају тешке године, док за време Милошевићеве погубне политике земља улази у међународну изолацију, грађани се боре са глађу, очајем, безнађем, новац из дана у дан губи вредност, а фабрике се затварају. Неко је рекао: "свако јутро морао си да смислиш неки разлог да би могао да устанеш из кревета, јер ако те ухвати депресија, готов си, не остаје ти ништа друго но да спаваш, а сваки је кошмар био бољи од стварности..."

Зоран и Станка су смислили ћерку, и тако се, прогнана од хуманитарних НАТО бомби, Кристина рађа као избеглица у Новом Пазару, септембра 1999. године.

Она је мила девојчица, вољена како се могу волети деца зачета у ратно доба, вољена онако како се воли нада, када се у ужасном свету упорно тежи врхунском добру и када се по сваку цену жели превазићи садашњост мислећи на будућност.

Породица је извесно време у збегу и доживљава страхоте заједно са осталим Србима са Косова, који су принуђени да живе заточени, дискриминисани, окружени светом мржње и насиља које и дан-данас није лако разумети.

Кристина живи северно од Митровице, са друге стране Ибра, неколико километара од села из којег потиче породица Ђоковић.

Док Ноле почиње да побеђује на својим првим тениским турнирима, Кристина креће у школу, вредна и весела, осмехујући се када се најмање надах.

У децембру 2006. године, нешто пре Божића, девојчици изненада почињу да се увећавају жлезде на врату, са тешкоћом остаје будна и има непрестано повишену температуру.

Почиње здравствена процедура којој подлежу косовски Срби: најпре бива упућена у болницу у Митровици, а потом у Београд, који је далеко од куће седам сати вожње аутомобилом.

За време целог пута породицу Милутиновић прати авет научно позната као 238U. Стручњаци је зову на енглеском depleted uranium, а Зоран је од пријатеља чуо за осиромашени уранијум.

Стручна балистичка објашњења га описују као супстанцу изузетне густине, велике продорне моћи и ниске цене, што представља савршене састојке за облагање бомби које ће бити бачене да би се саградио мир и демократија, узрокујући Хоџкинову болест која ће доћи.

Кристина се осећа изузетно лоше, смањен јој је вид на левом оку и има непрестане главобоље. Станка и Зоран су преплашени.

Стиже и дијагноза, као ударац песнице: Леукемија!

Једнога дана ћемо морати да направимо мапу случајева леукемије и тумора код деце из "хируршки бомбардованих" подручја. Неко ће морати да објасни зашто се овај ужас десио, мораће да објасни зашто је било потребно користити толико смртоносно оружје у стању да продре у Кристинине ћелије и гене не би ли је послало у смрт пре него што се роди.

Од 2007. године породица Милутиновић живи у паклу, на ивици безнађа и наде, живота и смрти.

Терапије су уништавајуће, Кристина је надута, губи косу, повраћа, а потом одједном долази нада. Пресађивање коштане сржи би могло да заустави болест и спаси овај млади живот. Потребан јој је компатибилан донатор, стручан хирург и дуга терапија уз непрестано проверавање здравственог стања пацијента.

Ту је Станко! Брат је компатибилан давалац коштане сржи и како каже пријатељ Фабио, Станко је леп дечко, и без икаквог оклевања хоће да подели Кристинину судбину па макар било и болно. Кристина долази пре свега.

Београдски лекари препоручују да се трансплантација изврши негде другде. Најбоље у Италији или Немачкој. Неопходно је много новца и гомила папира и дозвола за Србе са Косова.

Станка се брине о Кристини на Одељењу за хематологију и онкологију Педијатријске клинике Београдског универзитета. Зоран изгледа као луд, његов мобилни телефон непрестано звони, записује нешто, нервозно корача, брзо прича, потребна му је помоћ.

Обраћа се свом владики, Теодосију, распитује се, неопходна му је подршка, хтео би да организује сакупљање добротворних прилога не би ли прикупио потребан новац.

Владика Теодосије нас укључује. Својим смиреним гласом позива нас да учинимо нешто за добре људе у безнађу.

У року од неколико сати покреће се сложени механизам. Треба изабрати између одличних италијанских лекара и избор пада на проф. Франка Локателија из Павије који ради на Дечијој клиници

«Бамбино Ђезу» у Риму. Цена операције је 154.000,00 евра, а неопходно време да би се проверио исход трансплантације је најмање пет месеци у дневној болници.

Залажемо се свом снагом и вољом заједно са епархијом Владике Теодосија, Епархијом Рашко-призренском, са Косова.

Апелујемо на све људе добре воље да бисмо сакупили новац, да бисмо организовали пут и боравак, да бисмо покушали да дамо Кристини наду, наду за живот.

Ради се о великој суми, али се ипак отварају добротворна врата. Добротвори свих народности дају прилоге. Наши су ганути као и увек, и они не воле да се показују. Једноставних имена и солидарних срца, то су: Антонио, Беатриче, Франческа, Франческо, Ђовани, Гуљелмо, Летиција и Тереза.

Налазе се новци за операцију, смештај за шест месеци у Риму, авионске карте, пасоши и визе.

Успели смо за 15 дана, Кристинин живот је трка против времена.

Сутра, 6. фебруара, у осам сати ујутро, Кристина ће полетети авионом из Београда за Рим. За петнаест дана ће бити трансплантација, а ако Бог да, крајем августа ће се вратити у Србију, у Лепосавић, на Косово, својој кући.

Гледајући уназад мислим да је све ово било чудо, јер време нам је било непријатељ, али смо ипак успели.

Упознао сам породицу Милутиновић у Београду, у Институту за Мајку и Дете, на одељењу дечије онкологије, препуном као дечије игралиште, као плажа у августу. Станка је била мршава као штап, Зоран задихан на мобилном телефону, а Кристина је мирно седела на свом

кревету у болничкој соби.

Када сам их упознао било је касно увече и успели смо да уђемо на одељење само захваљујући присуству оца Андреја. Пред овом маленом Српкињом остао сам без речи. Сећам се само њеног осмеха док одмотава увијен у папир ружичасти фотоапарат који смо јој поклонили. "Шаљу ти га Пријатељи Дечана, рекао сам јој, мораћеш много фотографисати када будеш у Италији, видећеш, Рим је веома леп град."

Зоранов загрљај у хладном београдском јануару верујем да никада нећу моћи да заборавим.

Први део приче је завршен. Пројекат "Помозимо Кристини" завршио се на достојанствен начин. Сада је ред на способност лекара и на Божију милост.

На српском језику "грацје" се каже "хвала". Безброј је особа којима морамо да захвалимо. То су: сарадници Димитрија у италијанској амбасади у Приштини који су вредно радили и посветили се са хуманошћу овом случају, Његова екселенција италијански амбасадор у Приштини Микаел Грифони, који нам је указао част својим пријатељством, сви наши пријатељи, монаси манастира, који су нас подржали док је све ово изгледало невероватно, Дебора, Мари, Масимилијано и Матео, који ће се бринути о Кристини у Риму од самог њеног доласка на аеродром Фјумићино, Франческа Гобо из Удружења Бамбини дел Данубио, наш председник Паоло, који се много потрудио да бисмо ми разумели, и отац Рашко из Трста.

Успешно завршен пројекат увек даје олакшање. У овом случају постоје још бројна питања, јер хвала Богу ова прича се наставља, и на пролеће очекујемо са радошћу Кристинине фотографије.